

Sygn. akt IX Ka 172/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Plewińska / spr /

Sędziowie: SO Rafał Sadowski

SO Andrzej Walenta

Protokolant: st. sekr. Katarzyna Kotarska

przy udziale funkcjonariusza Urzędu Celnego w Toruniu Jerzego Gulczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 roku

sprawy **J. K.**

oskarżonego z art. 65 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 29 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 729/13

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 172/14

## UZASADNIENIE

**J. K.** został oskarżony o to, że w dniu 10 lipca 2013 roku w R. na terenie posesji (...), przechowywał wyroby akcyzowe w postaci 85,0 kg suszu tytoniowego, nie oznaczonych znakami akcyzy oraz 1,6 kg pociętego tytoniu do palenia, bez polskich znaków akcyzy, na których ciąży podatek akcyzowy w łącznej wysokości 38.154,00 złotych, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63 § 6 kks,

- tj. o czyn z art. 65 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 roku uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel publiczny** zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku będącego wynikiem obrazu przepisów prawa materialnego tj. zastosowaniu błędnej wykładni i wadliwej oceny, że w sprawie nie doszło do przechowywania tytoniu a więc przypisanie oskarżonemu czynu z art. 65 § 3 kks nie jest możliwe oraz wadliwej interpretacji ustawy

o podatku akcyzowym, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego,

a prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona czynu opisanego w postawionym mu zarzucie.

W związku z powyższym skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew sugestiom apelacji Sąd Rejonowy dokonał poprawnej oceny zebranych w sprawie dowodów, poczynił bezbłędne ustalenia faktyczne zaś wnioszek sądu I instancji co do braku winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu był trafny.

Sąd I instancji w sposób niezwykle dokładny i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności sprawy i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych i logicznych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio starannie i rzetelnie zaś ocena zebranych dowodów była kompletna, nie wykazała błędów logicznych i nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Zawarta natomiast w apelacji argumentacja sprowadzała się do nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ocenami i wnioskami sądu I instancji; zasadzała się ona na innej niż przyjęta przez tenże sąd ocenie materiału dowodowego oraz odmiennej ocenie prawnej zachowania oskarżonego, lecz stanowisko forsowane w apelacji okazało się nieuzasadnione.

Zgodzić się należało z Sądem Rejonowym, że w okolicznościach sprawy nie było podstaw by przypisać oskarżonemu popełnienie czynu z art. 65 § 3 kks. Faktem było,

że oskarżony (który jest plantatorem tytoniu), po dokonaniu w 2013 roku zbiorów z własnej uprawy nie odstawił całości zebranego suszu tytoniowego lecz jego część (która została zabezpieczona przez Izbę Celną w toku przeszukania) przechowywał na strychu. Powyższa bezsporna okoliczność nie oznaczała jednak, że oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu. Takiej ocenie sprzeciwiało się szereg okoliczności, które wypunktowane zostały przez sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku i do tej części pisemnego uzasadnienia wyroku sąd odwoławczy powtórnie odsyła skarżącego, nie widząc powodów by powtarzać tę jakże trafną, wyczerpującą i kompletną argumentację, która legła u podstaw uniewinnienia oskarżonego.

Sąd meriti dokonał niezwykle szczegółowej i dokładnej analizy prawnej stanu faktycznego stanowiącego przedmiot osądu w sprawie. Punktem wyjścia tej analizy uczynił normę art. 65 § 3 kks (a więc przepis który znalazł się w kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu), a nadto odniósł się do regulacji ustawy o podatku akcyzowym wyjaśniając na jej gruncie chociażby pojęcie wyrobu akcyzowego czy pojęcie produkcji wyrobu akcyzowego. Celnie przyjmując, że susz tytoniowy i tytoń do palenia stanowi „wyrób akcyzowy” w znaczeniu zapisów w/w ustawy oraz trafnie ustalając, że oskarżony „przechowywał” susz i tytoń w rozumieniu art. 65 § 3 kks, słusznie jednak zauważył, że do przypisania czynu z art. 65 § 3 kks nie wystarczy samo stwierdzenie wystąpienia dwóch

w/w elementów lecz konieczne jest jednoczesne ustalenie, że nabywany, przechowywany, przewożony, przesyłany lub przenoszony wyrób akcyzowy był przedmiotem czynu określonego w art. 63 kks, art. 64 kks lub w art. 73 kks. Tymczasem przechowywany przez oskarżonego wyrób akcyzowy pod postacią suszu tytoniowego i tytoniu do palenia nie stanowił przedmiotu czynów zabronionych opisanych w art. 63 kks, art. 64 kks ani art. 73 kks, o czym przekonała drobiazgową i obszerną analizą sądu I instancji, której poprawne

i logiczne wyniki sąd odwoławczy w pełni podzielił nie znajdując w procesie wnioskowania sądu meriti żadnych uchybień ani błędów, które mogłyby zaważyć na poprawności ostatecznego stanowiska tego sądu. W tych warunkach - gdy nie ma najmniejszych podstaw by uznać, że susz tytoniowy i tytoń do palenia przechowywany przez oskarżonego były przedmiotem czynów zabronionych wyliczonych w art. 65 § 3 kks - nie było możliwości by uznać winę oskarżonego za ten czyn.

Dodać należało, że nie miał racji skarżący kiedy wytykał sądowi meriti, iż ten doszedł do błędnego przekonania odnośnie celu w jakim oskarżony przechowywał susz tytoniowy

i tytoń do palenia, co miało w jego ocenie zaważyć na wyniku sprawy. Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że tytoń oskarżony gromadził na własne potrzeby, a nie celem jego sprzedaży. Wprawdzie w zeznaniach M. M. (na którego twierdzenia skarżący powoływał się w apelacji) pojawił się wątek, że oskarżony sprzedawał tytoń różnym osobom, jednakże sąd meriti dostrzegając te zeznania przekonująco wyjaśnił dlaczego oświadczenie M. M. w zakresie akcentowanym w apelacji nie zasługiwało na uwzględnienie; rzecz wszak w tym, że słowa M. M. (zresztą mało konkretne i bardzo ogólnikowe) nie znalazły potwierdzenia w żadnym wiarygodnym dowodzie zaś sam fakt przechowywania tytoniu (o czym również wspomniał skarżący w apelacji) nie mógł świadczyć, że oskarżony rzeczywiście nim nielegalnie handlował, tym bardziej, że całkiem wiarygodnie rysowały się zapewnienia oskarżonego, który wyjaśniał w toku postępowania, że tytoń przechowywał na własne potrzeby. Nie ma żadnego przekonującego dowodu, który pozwoliłby na ustalenie zgodnie z wnioskiem apelacji.

Mylił się wreszcie w racji skarżący sugerując błędną interpretację zapisów ustawy

o podatku akcyzowym polegającą na wadliwej ocenie, że działalność oskarżonego polegająca na uprawie suszu tytoniowego i przechowywaniu tytoniu do palenia nie stanowiła

o „produkcji wyrobów tytoniowych” podlegającej rygorom akcyzowym. To stanowisko skarżącego było obarczone błędami logicznymi i pomijało reguły doświadczenia życiowego, dlatego też argumenty apelacji nie przekonały by ocena sądu meriti, który przyjął,

że oskarżony nie zajmował się produkcją w rozumieniu art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym była niesłuszna.

Sąd Rejonowy posiłkując się stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w sprawie V KK 92/13 oraz odwołując się do obiektywnych okoliczności sprawy (takich jak to, że oskarżony wytworzył jedynie 1,6 kg tytoniu do palenia z własnej produkcji

i przy użyciu niewyszukanych, wręcz prymitywnych, narzędzi) zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonego nie spełniało kryteriów „produkcji wyrobu akcyzowego” w znaczeniu ustawy

o podatku akcyzowym. Uzupełnić ten wywód należało stwierdzeniem, że oskarżony nie miał obowiązku oznaczenia przechowywanego suszu tytoniowego i tytoniu do palenia znakami akcyzy gdyż towaru tego nie sprzedawał; nie miał też obowiązku zapłaty podatku akcyzowego bowiem susz tytoniowy pochodził z własnej uprawy oskarżonego zaś tytoń do palenia nie został wytworzony w ramach produkcji o jakiej mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym, o czym wspomniano wyżej.

Wzgląd na powyższe oraz z uwagi na fakt, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia mogące stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację oskarżyciela publicznego za oczywiście bezzasadną.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk art. 113 § 1 kks obciążając nimi Skarb Państwa.